

RIS
TAMMI

SENSORED *Reality*

GLITCH

Anders Vacklin
Aki Parhamaa

GLITCH

Anders Vacklin Aki Parhamaa

TAMMI
HELSINKI

VAROITUS: LUE ENNEN PELAAMISTA!

Pieni prosentti ihmisistä voi saada kohtauksen altistuessaan kuvitteellisille fiktiivisille kokonaisuuksille tai sensorisille ärsykeille, joita videopeli-kosmoksessa esiintyy. Nuoret ovat erityisen alttiita kyseisille kohtauksille. Mikäli tunnet sekavuutta, näköhäiriötä tai jopa hetkellisen tajunnan menetyksen, sammuta Next Level -sirusi välittömästi ja ota yhteyttä päivystävään, Realdream Interactive Studiosin lisensoimaan psykobottiin.

Jenny & Antti Wihurin säätiö, WSOY:n kirjallisuussäätiö ja Kansan Sivistysrahasto ovat tukeneet teoksen kirjoittamista.

Ulkoasu: Laura Lyytinen
© Anders Vacklin, Aki Parhamaa ja Tammi, 2019
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-0488-8
Painettu EU:ssa

Pelaamisen piti olla minun juttuni. Tämän piti olla kultainen pääsylippuni Replicaan. Mutta kun kuulen kiljunnan, hirtuvat hevoset ja miekkojen kalinan, kammottava tyhjyyden tunne laskeutuu vatsaani. Asesepät takovat vielä vääntyneitä rintalevyjä, kun verenhimoinen ratsuväki vyöryy täydellisesti yllätetyn sotaleirimme kimppuun.

Maa järisee. Tuijotan henki kurkussa teltojen lomasta avautuvaa sekasortoa, auringon säteissä välkehtiviä kypäriä ja miekkoja sekä verenpunertavaa höyryä kaiken yllä. Näyssä on jotakin äärimmäisen hypnoottista.

Minut murhataan kohta yhtä kylmäverisesti kuin isäni todellisuudessa. Ja vaikka en vielä tiedäkään, kuka isän murhasi, tiedän, ettei hänen kuolemansa ollut minun syytäni. Lukio-opettajani Sera Oortin sekä viiden muun pelaajan kuolema *Shadow Warrior II:ssä* sen sijaan oli. En pystynyt pelastamaan heitä, ja silti minua kutsutaan Henkien päivän sankariksi.

Kämmeneni ovat hiestä liukkaat, kun töräytän torvella perääntymismerkkin. Iltapäiväauringon porotus voimistaa kalman löyhkää sieraimissani. *Tsap*. Nuoli osuu minuun kuin ruusukimppu roiskahtaisi paitani läpi. Se töröttää julkeasti rinnastani. Taistelun mekkala peittää alleen tukahtuneen kiljahdukseni. Tanssahtelen hetken pystyasennossa. Jalkani retkahtelevat kuin räsynukella.

Maistan raudan ja kurkkuuni kohoavan sappinesteen. Tälläkään kertaa en ole sankari. Tälläkään kertaa en pysty pelasamaan ketään. Ja niin tämän lyhyen elämäni suurin ja syvin pelko toteutuu – tälläkin kertaa olen pelkkä pelinappula jonkun toisen pelissä.

Poskeni mätkähtää auringon lämmittämää ruohoa vasten. Henki lakkaa kulkemasta. Viimeinenkin elämänpiste katoaa ja ruutu pimenee. Putoan pelistä. Kuolen. Voi hyvä luoja! Ajattelen kadonnutta äitiäni, josta en ole kuullut pihahdustakaan. Minun olisi pitänyt pysyä visusti kodin seinien sisäpuolella eikä koskaan aloittaa tätä peliä. Minä häviän. Tämä on loppuni, ei vain pelissä, vaan oikeastikin.

Kuulen valkyrioiden huudot.

*Olitpa unelmoija, valehtelija, kirppu tai valas,
tule Replicaan.*

*Surmaisitko surumielisen jättiläisen taikapapujesi takia?
Kuiskaisitko sydäntäsärkevät jäähyväiset pikkusiskollesi
zombi-maailmanlopun synkimmällä hetkellä Tokiossa?
Jos tekisit niin, astu kynttilän valoon.*

*Ylittäisitkö Lohikäärmevuoret ja antaisit henkesi,
jotta ihmiskunta voisi elää?
Jos sinkoutuisit hyperavaruuteen ja kohtaisit lempeän Muukalaisen,
rakastaisitko sekunnissa enemmän kuin ketään koskaan aiemmin?
Tule nuotion lämpöön.*

*Ritari, druidi, samoaja, varas,
pimeässä voit olla kuka tahansa.*

*Puukotitko selkään veljeäsi maata kiertävällä radalla?
Romahtiko jää lumikenkiesi alta juuri kun olit saada selville
mystisen sivilisaation salaisuuden?
Meri väistyy kahtia, polku avautuu eteesi.*

*Tule Replicaan,
meillä on pelattavaa.*

LEVEL 1

Quit Playing Games

1

Tökkään raketin hankeen ja tuikkaan sytytyslangan sähise-
mään. Se on harhautusta. En ole täällä juhlistamassa Hätä-
rakettien yötä ja alkavaa vuotta. Siirryn kauemmas. Lumi
narskuu saappaiden alla kuin kulkisin hiekalla. Pureva viima
kieputtaa kivettyneen meren päälle kinostuneita lumidynejä.

Asetan suojalasit silmilleni, ja kulmakarvoihini kasva-
neet kipsinväriset jääneulat putoavat. Lasit eivät ole suojaksi
raketilta, vaan pakkaselta. On vaikea uskoa, että tällä lähes
pilalle lämmenteellä planeetalla on näin totaalisen kylmää.
Nyt ymmärrän mitä hypertalvella tarkoitetaan. Se tuntuu
jonkinlaiselta universumin ihmiskunnalle langettamalta ran-
gaistukselta vuosisatojen epäonnisesta ilmastopolitiikasta.

Vaatetuksestani huolimatta kangistun sisuskalujani myö-
ten. Lukuisat päällekkäiset kerrastot tekevät minusta köm-
pelön, ja liukastelen jatkuvasti. Kaipaan SeRe-pelipuvun
sileää tuntua ihollani. Haaveilen helteisen heinäkuun rau-
keudesta, laiskottelusta varjoon viritetyssä riippumatossa,
mutta tämä peli, jota minun elämäkseni kutsutaan, on
juuttunut painajaismoodiin.

Lanka palaa loppuun.

Poksahdus.

Hihkaisen ilosta, ja hengitykseni huuruaa liitupölymäisenä pilvenä suojaavan kasvohuivin läpi.

Raketti sinkoutuu yötaivaalle.

Ihastelen sen säihkyvää häntää ja kysymysmerkin muotoista lentorataa. Tähdet ovat kuin jäähileitä. Orionin tiimalasi. Sinertävä Sirius. Ajomiehen Capella. Kaksoset Castor ja Pollux. Pienen koiran Procyon. Ja Aldebaran, Härän punertava silmä.

Raketti on vain tekosyy. Tulen tänne joka päivä ja tarkistan koordinaatit. Teen sen nytkin, miljoonatta kertaa. Kyllä, olen piirulleen oikeassa kohdassa. Ei, äiti ei ole täällä tänäänkään. Hän antoi nämä koordinaatit salaiseksi kohtaamispaikaksemme Realdream Interactive Studios -pelifirman pääkonttorin Taivashuoneessa ennen katoamistaan.

Silmäni liimautuvat taivaalle. Suurenmoinen kirsikkakukka valaisee taivaankannen sädehtivillä sakaroillaan. Merijää hehkuu valoa kaikkialla ympärilläni.

Yhtäkkiä on kovin hiljaista. Ei etäällä surraavia vesibusseja, ei kaukaa kajahtelevia Merimuurin myrskykelloja, ei uudenvuodenjuhlijoiden vaimeita huudahduksia. Vain tuulen tuiverrus jostakin kaukaa.

Sitten mekkala alkaa. Maailma räjähtää liekkeihin. Kurkotan kaulaani nähdäkseni paremmin. Sadat valojuovat kipunoivat taivaalle. Ne tavoittelevat välinpitämättömiä tähtiä korkeuksissaan. Kukkameri roiskahtaa taivaankannen kedolle ja paljastaa Helsingin kaupunkisaaren siluetin.

Tervetuloa vuosi 2118!

Toivon näkeväni äitini rakettien räiskeessä. Unelmoin, että hänen varjonsa piirtyisi vihdoin hehkuvien säikeiden

keskelle kuin mustasta kartongista leikattu paperinukke.

Ketään ei ilmaannu, ja minä vaalenen vaalenemistani. Japanissa ilmaisu *shirakeru*, 'muuttua valkoiseksi', tarkoittaa myös 'muuttua ilottomammaksi'. Tuntuu kuin seisaisin valkoisella läikällä, jollaisella kartanpiirtäjät entisaikoina markkeerasivat tutkimattomat alueet. Minäkin muutun hetki hetkeltä valkoisemmaksi, kunnes katoan. Katoan lumikenttään kuin sokeripala suolatasangolle. Katoan talvitamineiden sisälle, katoan ikuiseen yöhön. Tämä pimeys on kuin jokin kosminen vitsi, joka on jatkunut niin kauan, ettei ketään enää naurata. Pakkasenpuremat poskeni kiristyvät kasvohuivin takana.

Tuntuu kuin olisin ypöyksin maailmankaikkeudessa. Voisin kuolla tähän hankeen, eikä ketään kiinnosta, ajattelen itsesäälän puuskassa. En ole pitänyt yhteyttä ystäviini Henkien päivän tapahtumien jälkeen. Koska en tiedä keneen luottaa, on parempi olla luottamatta keneenkään. Tai niin ainakin uskottelen itselleni.

Kuuntelen yksinäistä tuulta surullisena, kasvot synkkinä. Kun sain erikoiskutsun aloittaa opiskelut Kansainvälisessä videopeliakatemiassa ilman pääsykokeita tai päästötodistusta, lopetin saman tien lukion.

Viimeiset pari kuukautta olen elänyt kuin *futōkō*, koulunkäynnistä kieltäytynyt alaikäinen *hikikomori*. Toisin sanoen olen erakoitunut sisätiloihin ja vältellyt kategorisesti kaikkia. Ainoa juttu on vain se, etten ole aidon futōkōn tapaan lukenut intohimoisesti *mangaa* tai pelannut videopelejä, vaan lähinnä tuijotellut seinää. Minun onnekseni älyseinille voi heijastaa mitä tahansa maisemia ja taidearteita maan ja taivaan väliltä.

Olen hämmästellyt tätä uutta puolta itsessäni. Itse asiassa en ole pelannut sekuntiakaan sitten Henkien päivän. En pysty. Ei huvita. En halua asettaa itseäni tilanteeseen, jossa voin joutua jonkun toisen manipulaation kohteeksi, sätkynukeksi ja pelinappulaksi. Kätkin jopa rakkaan pelipukuni patjani alle, koska pelkään sen nostavan pintaan muistoja *Shadow Warriors II: Out of the Shadows* -pelistä, sen kuolonuhreista ja kaikesta siitä... siitä, mikä sisälläni on myykkää, muodotonta ja sanatonta.

Tuuli nousee. Se povaa yöksi myrskyä. Kiristän tahtia jääkentän halki. Äidin raskaat talvivaatteet painavat minut kumaraan. Jäätynyt kaulahuivi kuristaa kaulalla. Käänän silmäni alas lumeen, enkä katsele enää ilotulitusten myrskyä, en savuvuoria, kuin muinaisten hirviöiden asuttamia vuoria, joita välähtelevät elosalamat silloin tällöin valaisevat.

Tänä aamuna ei ole varaa lintsata. On ensimmäinen koulupäiväni Kansainvälisessä videopeliakatemiassa. SolarWind, koulun rehtori Olivia, ei varmaankaan olisi tyytyväinen, jos ensi töikseni jättäisin tulematta lukukauden avajaisseremoniaan.

Kirottua. Taidan myöhästyä, sillä menee lähes vartti vetää kaikki talvivaatteet niskaan, kasvohuivi, suojalasit, kaikki, ja sitten kipittää portaat alas. Alaovella vedän takin vetoketjun leukani yli ennen kuin pakottaudun ulos talveen.

Aamu on kirkas ja aurinkoinen. Myrsky kihisi ja räyhäsi koko yön, mutta nyt se on tipotiessään. Räpyttelen silmiäni alkavan päivän valkeudessa, joka paistaa Helsingin

kaupunkisaaren jäällä. Rakennukset muistuttavat kuultopaperista leikattuja taideteoksia. Vain muutama kaupunkilainen on hereillä. Pakkaslukemat ovat saaneet suurimman osan jäämään lämpimiin koteihinsa, vaikka aamu on lämmennyt miinus kahteenkymmeneen asteeseen. Hypertalven aikana maapallo jäähtyy, osaksi niiden kemikaalien vuoksi, joita kesällä pumpataan taivaalle jarruttamaan maapallon väijäämätöntä lämpenemistä tulikumaksi pätsiksi. Hypertalven aikana meret siis jäätiköityvät ja heijastavat auringon lämmittävää säteilyä pois maapallolta. Näin maapallon lämpötila laskee entisestään, ja lopulta jäätiköt peittävät lähes tulkoon puolet maapallosta.

Jätän kodin taakseni. Se on kahdeksankerroksisessa talossa kanaalin rannalla. Ovi on merensininen – kuten kuulemma myös Andalusian saariston valkoisissa kylissä. Ne haluaisin joskus nähdä.

Äidin katoamisen jälkeen löysin hänen tavaroidensa joukosta merirosvolaivan pullossa. Asetin pullon ikkunalaudalle, missä se makasi kuin muistona lasin takana näkyvää kanaalia vasten, kanavaa, jossa elämä oli jatkuvassa liikkeessä. Koko syksyn katselin huoneeni ikkunasta kylmässä kanaalissa liikuvia veneitä ja laivoja, niiden valoja vellovassa vedessä ja kuutamoa kaiken yllä.

Talven tultua maailma jäätyni. Jään täyttivät pilkkijät, luiselijat ja sahaajat rekineen. Lapsille pystytettiin napakelkka, kehää kiertävä kelkka, jota pyöritettiin akselitappiin kiinnitetyn pitkän aisan varassa. Ja kuin taikaiskusta kaikkialle Helsingin kaupunkisaareen ilmestyi jääkukkien somistama katuverkosto. Tämä kotikaupunkini, joka samalla kertaa sekä kohooa merestä että vajoaa siihen, loi talven tultua nahkansa

uudestaan. Tämä satojen siltojen ja kanavien kaupunki, Pohjolan Venetsia, joka huokuu historiaa. Tämä kaupunki, joka on merta ja taloja, muuttui talven tultua untuvanvalkoiseksi, teräksenkovaksi jääksi.

Liihotan Talvikatua pitkin vanhalle Kauppatorille. Käännyin Presidentin kanavalle ja ohitan Uspenskin katedraalin. Se kohoaa kalliosaarellaan kuin keskiaikainen satulinna kullattuine kupoleineen. Kaipaam jo kevättä. Kaipaam sumusirenejään töräyttelevien tankkereiden pieniä varjoja horisontissa. Toivon, että rannat täyttyisivät jo onkijoista. Että kanaalit virtaisivat vuolaina ja tinanharmaina. Että taivas täyttyisi nälkäänsä kirkuvista lokeista, jotka seurailevat kanaalien pitkiä proomuja napatakseen ruskean vanaveden nostattamia kaloja. Mutta niin ei tule tapahtumaan vielä moneen kuukauteen.

Kesäisin minun olisi pakko ottaa vesibussi viimeistään Kappeli-Esplanadin kohdalle syntyneen kapean Halsenkan-kaan kohdalla, koska siitä lähtien kaikki peittyi Kluuvilahden alle. Katselen hetken ihmisiä pysäkillä, jolle kesällä kanaaleissa risteilevät vesibussit pysähtyvät. Näin talvella pysäkillä huristaa renkailla liikkuva bussi. Bussi on nimetty *Lentäjäksi*, sen meluisan ja nokisen höyrylaivan mukaan, joka aikoinaan ensimmäisenä liikennöi Suomenlinnaan. Jää kantaa sitä hyvin.

En voi olla erottamatta kaukaa edessäni Merimuurin ääri- viivoja, mutta entisen Suomenlinnan linnoituksen polveile- via bastioneita on mahdotonta vielä nähdä. Siellä Kansain- välinen peliakatemia odottaa minua.

Vaellan jälle. Mieleni tyhjenee ajatuksista, kun näen Merimuurin lähempää. On kuin avaruusrotu olisi luonut

tämän, ei ihminen. Se kaikki on niin kovin massiivista. Muuri törröttää jäästä kuin valkea rahtilaiva. Kauniin aallon muotoinen Merimuuri, kerran viimeinen suojamuuri merta vastaan, oli tulvaportin, padon ja aallonmurtajan yhdistelmä. Se rakennettiin Ensimmäisen tulvan jälkeen kautta rannikon pitämään nousevan meren aikaansaama kansainvaellus toisella puolella. Nyt siinä on ammottavia aukkoja, jotka syntyivät sodassa toisen tulvan jälkeen. Kerran muuri sulki pois meren ja mahdollisti elämän Helsingin kaupunkisaarella. Nyt se makaa jään keskellä hyödyttömänä mammuttimaisena monumenttina.

Muurin huurtuneessa pinnassa näkyy siellä täällä pulkan kiemuraisia uurteita. Lapset käyvät laskemassa täällä mäkeä. Erään ammottavan raon kohdalla erotan samanlaista toistuvaa siksakkaavaa varoituskuviota kuin käärmeen selkänahassa. Kumarrun lukemaan sanat:

Pohjoinen portti. Pääsy kielletty. Kulku vain omalla vastuulla.

Tekstin alla erottuu himmeänä Myrskyvahtien tuttu logo – salama kuin miekka sekä liekkisydäminen myrskylyhty. Se sama kuvio on Jaden äidin pikimustan univormun hihassa. Onkohan Jade jo muuttanut äitinsä kanssa pois Helsingin kaupunkisaaresta?

Muuri on seitsemän metrin korkuinen, ja sen seinämää nousevat epäsuhtaiselta näyttävät tikapuut. Haukon henkeäni ja päätän kiivetä ne. Tikkaat ovat huurteessa. Talvi on punonut niihin jääköynnöstä. Ylhäällä minua tervehtii haljennut myrskykello ja tuulenpuuska.

Kuljen muurin harjaa eteenpäin. Kyhmyisten jääruusu-
jen rivistön keskellä kulkee lumipolku. Erotan toisella puo-

lella silmäkantamattomiin jatkuvan jääkentän ja toisella Helsingin kaupunkisaaren. Värit ja valo ovat tänään erilaiset. Viimasta huolimatta kaikki on jotenkin lempeää, kuin vesivärein maalattua. Katselen mieteliäänä yhä uusia jäästä törröttäviä muurinpätkiä. Toinen silmä suljettuna, pää kallellaan, kohotan molemmat kädet, ja kahden etusormen ja peukalon muodostaman rajauksen läpi lähden seuraamaan niitä. Muurinpätkät ovat kuin neljännen ulottuvuuden olion selkäpiikkejä, juuri ne piikit, jotka tällainen kolmannen ulottuvuuden olio voi nähdä.

Saavun toiseen päähän. Täällä ei ole tikapuita alas. Juuri kun aion kääntyä ja palata takaisin tikapuille, kuulen jonkun huutavan nimeäni vinkuvan viiman ylitse. Seuraan ääntä ja näen jäällä pienen hahmon, jonka hengitys höyryää kuin vaporeton viherkaasu. Mikä talven henkiolento siellä liikkuu? Hahmo on tulossa merifaveloiden suunnasta. Kuvitelma lumikuorutettujen käsivarsien kietoutumisesta ympärilleni ehtii luokseni ennen kuin hän itse.

”Bug! Mitä sä siellä teet?” hän huutaa minulle muurin alta.

Varjoni heittyi hänen ylleen. Hihkaisen ilosta.

”Miten sä tunnistit mut noin kaukaa?”

”Mitä? Tää viima, ei oikein...” huutaa Cosmo, kiharatukkainen vintiö, jonka kanssa vierailimme Whale Worldissa. Poika, jota suutelin kimaltelevaa tähtiyötä muistuttavan meren alla. Poika, joka pani henkensä likoon tullessaan autamaan minua *Out of the Shadows*issa.

”Mitä?”

”Mä näin sut tuolta ja...”

Cosmo näyttää erilaiselta, urheilullisemmalta, ja vaikka tunnen hänet hyvin, minua ujostuttaa ja kykenen kohtaamaan hänet yhtä huonosti kuin kenet muut tahansa. Cosmokin on hermostunut. Sen vaistoa helposti, vaikka hän yrittääkin esittää rentoa.

”Miten sä tunnistit mut?” huudan uudestaan.

”Sulla on 7Sense-tunnistusjako päällä.”

Nyökkään ajatuksissani. Hyvä tietää. Avaan vain minulle näkyvän käyttöliittymän, vaihdan itseni oitis *incognitoksi* ja katoan kartalta kiroten samalla sitä, että kaikki, joita piiloutumiseni maailmalta on kiinnostanut, on voinut tarkistaa 7Sensestä, että olen piilotellut kotonani.

”Hei Cosmo”, huudan alas, ”laita silmät kiinni, pidätä hengitystäsi ja laske hiljaa mielessäsi kymmeneen!”

”Miks ihmeessä?”

”Luotatko sä muhun?”

”En, mut okei”, Cosmo sanoo ja sulkee silmänsä.

Kerään kengilläni ison kasan lunta ja työnnän sen sitten reunan yli. Se tupsahtaa täysin yllätetyn Cosmon niskaan. Hän jäähmettyy puikoksi paikoilleen ja odottaa lumisuihkun loppumista. Lopulta hän uskaltautuu vilkaisemaan ylös olkapäät korvissa. Hän näyttää niin söpöltä, että huudan sen hänelle, mutta japaniksi:

”*Kawaii ne!*”

Ehkä siksi Cosmo yllättäen vastaa omalla kielellään, eikansalaisten slaavilla. Vesi ei ole ainoa seikka, joka erottaa favelan muusta kaupungista, toinen on kieli. ”*Telme, helphins!*” hän kiroaa, mutta vaihtaa suomeksi, kun tajuaa,

etten ymmärrä häntä. ”Bug! Sairasta! Miksi ihmeessä sä noin teit?”

”Taivas putos sun niskaasi”, nauran katketakseni.

”Tuu alas”, Cosmo huudahtaa ja jupisee jotakin itsekseen. Hän taitaa suunnitella lumipesua kostoksi.

”Tuu tästä.”

Hän osoittaa muurista ulos tunkeutuvia tankoja, liitoskohtia ja koloja. Kevyesti kuin marakatti loikin niitä pitkin alaspäin, välillä käsi tai jalka tiukasti koloissa kiinni tasapainon varmistamiseksi. Alapuolelta leijuu korviini Cosmon puuskahduksia, ”varo sitä kohtaa”, ”tossa on varmasti liukasta” ja ”ethän nyt vain putoa”. Kun saavun alas, hän on selvästi jo leppynyt.

”Siinähan sä vihdoin olet!”

Olen sanaton. Hänen äänensä on pehmeä, ei se kiihkeä, kova ääni, jollaisena sen muistin. Hänen vino hymynsä sulattaa sisuksiani yhtä voimallisesti kuin ennenkin. Olen kaivannut tuota hymyä niin kauan, että ihoni menee kananlihalle. Sydämeni hakkaa vähän kiivaammin, ja hikoilen, vaikka ei ole kuuma. Sitten saan ääneni takaisin:

”Tässä mä tosiaan olen.”

Cosmo astelee luokseni halatakseen minua, mutta suoristan käteni meidän väliimme. Hän pyörittää silmiään, mutta kättelee sitten.

”Cosmo”, hän esittäytyy irvailen.

Lävitsemi kulkee väristyksiä, jotka ovat yllättävän miellyttäviä.

”*Kimi to te o tsunagu no suki*”, sanon japaniksi.

”Mitä se tarkoittaa?” Cosmo kysyy.

”Hauska tutustua”, vastaan yrittäen pidätellä hymyäni,

sillä oikeasti se tarkoittaa, että *minusta on kivaa pidellä hänen kättään.*

”Sä oot pysytellyt omissa oloissas aika taidokkaasti viime ajat”, Cosmo toteaa tai pikemminkin moittii. ”Ihan kuin se olisi jokin sun uusin ninjataito – kadota ystäväiesi elämästä. Mitä sä olet oikein puuhaillut?”

Kiemurtelen vaikean näköisenä ja yritän kuulostaa siltä, ettei minulla ole mitään salattavaa.

”Next Level. Olen pelaillut uusia VR-pelejä. Päheetä menoa Next Levelissä.”

”Mitä peliä muka?” Cosmo kysyy saman tien ja näyttää hämmentyneeltä, ikään kuin haluaisi ennemmin uskoa minun valheeseeni kuin tietää totuuden. Kielelleni pulpahtaa lukemattomia uusia valheita kuin puhaltelisin saippuakuplia, ja sitten sepustelen kuin Homeros äänensävyllä, joka ei kuulosta omaltani:

”Se kauhupeli. Talo on noiduttu, siellä kummittelee, *böö böö*, ja sitä rataa.”

Cosmo mulkoilee edelleen epäluuloisena. Hän ei varmaankaan tiedä kyseistä peliä, jonka olen juuri hätäpäissäni vetänyt hatusta, vaikka kuvaus sopii mihin vain kummitus-talo-peliin.

”Vain tätä yhtä VR-peliäkö, Bug? Se kuulostaa vähän has-sulta. Kai sä tiedät, että Next Level on eräänlainen VR:ää ja AR:ää yhdistelevä *multiversumi*. Se on lisättyä todellisuutta, joka sisältää lukuisia omia maailmankaikkeuksia riippuen mistä pitää tai mistä pelisarjasta tai pelifirmasta on kyse. Sehän oli se suuri uudistus. Se on VR:ää ja AR:ää yhdessä eli MR:ää, *mixed realityä*. Sä tietäisit kyllä, jos olisit oikeasti pelaillut.”

”Jäin kiinni.”

Cosmo tuijottaa minua. Tiedän mitä hän tarkoittaa katseellaan. Mokokakin valepukki.

”Mäkin huijasin. Next Level on konsoli, joka on ihonalaisia siruja. Ja mun pointti on se, että kavereihin pidetään yhteyttä, Bug, sitä se kavereus tarkoittaa.”

”Ehkä sä et vaan kuulu niihin.”

Lausahdukseni saa Cosmon hiljaiseksi ja minua kaduttaa saman tien. Kuulumisten vaihto on varmaan tässä. Jätän kertomatta, kuinka paljon olen ajatellut häntä. Tai kuinka toisinaan otan joko MyBiosivulta tai FunPicistä hänen kuvansa ilman hänen lupaansa ja viskaan sen älyseinälle koko päiväksi.

”Kahden kuukauden jälkeen... sä olet yhä Minako Takeda. Äläkä yhtään näytä tuota syyllistä naamaa. Älä huoli, Bug, mä olen samanlainen. Mäkin usein pakenen ikäviä fiiliksiä... mieluummin kyllä vaihtamalla maisemaa sen sijaan, että piiloutuisin johonkin koloon. Mutta toisinaan just se, mitä me ei pystytä kohtaamaan, etsiytyy silti etemme. Ja voisit sä edes teeskennellä olevasi iloinen nähdessäsi mut.”

”Olen oikeasti iloinen. On vain niin outoa nähdä sua.”

”Vastaa vielä tähän”, Cosmo sanoo vakavalla naamalla. ”Miksi sä oot pukeut koko sun vaatekomeron sisällön päälle?” Cosmo purskahtaa raikuvaan nauruun. ”Sähän oot kuin joku talvipallo”, hän jatkaa.

Tuijotan häntä silmät pyöreinä ja kuiskaan tukahtuneesti:

”Se on lumipallo, tolvana, eikä talvipallo. Sitä paitsi lumipallot on tyylikkäitä...”

”Noi sun vaatteet ei käy alkuunkaan”, Cosmo sanoo pyyhkien silmäkulmiaan ja tönäisten minua toverillisesti ikään kuin välillämme ei olisi tätä kuukausien kohinaa.

”Jos sä siis vihjailet, että mä näytän hassulta”, vastaan nopeasti, ”myönnän auliisti, ettei minulle ole mitenkään tärkeää seurata uusinta muotia.”

”Sä palellut hengiltä noissa. Sun pitää hankkia lämpöpuku. FuturePunk-merkkinen tai vastaava”, hän sanoo kuin joku ärsyttävä setätyyppi ja jatkaa: ”Mitä sä oikein teet täällä, Bug?”

”Miten niin, *mitä mä oikein teen täällä?*”

Hän lähtee liikkeelle, sipaisee nopeasti käsivarttani, ja tunnen, kuinka lämpö jälleen virtaa minuun. En minä mitään FuturePunk-vaatteita tarvitse, kun pelkkä hipaisu synnyttää näin paljon lämpöä.

”*Koko ni ite*”, sanon ja heilautan kättäni hyvästeiksi.

”Onko tuo japaniksi ’heippa?’”

Nyökkään, vaikka se oikeasti tarkoittaakin, että ’älä mene’ tai ’pysy tässä’.

”Mut Bug”, Cosmo sanoo ja hänen kumpaankin poskeensa ilmestyy hymykuoppa. ”Mä en tiedä, että tiedätkö sä, mut me ollaan menossa samaan paikkaan.”

Mitä? En tiedä.

Cosmo nostaa aurinkoiset suuret silmänsä riemastuneena minuun ja jatkaa:

”Mä ja Jade osallistuttiin peliakatemian pääsykokeisiin, ja me molemmat päästiin sisään. Sikäli onni, että muuten Jaden olisi pitänyt muuttaa äitinsä kanssa Tähtikaupunkiin.”

Yritän saada kiihtyneen hengitykseni tasaantumaan. Cosmo on tehnyt mahdottoman. Hän on ensimmäinen ei-kansalainen, joka opiskelee peliakatemiassa. Harmi vain, ettei kukaan voi koskaan saada tietää hänen saavutuksestaan.

VAIN YKSI VOI OLLA VIIMEINEN

Vuoden 2118 hypertalvi on haudannut Helsingin kaupunkisaaren kanaalit lumeen ja jäähän. 16-vuotias Bug, nyt maailman kuuluisin videopelaaja, aloittaa opinnot legendaarisessa videopeliakatemiassa. Opintoihin kuuluu viikinkiaikaan sijoittuva eppinen seikkailupeli...

THE LAST VIKING KING

Tervetuloa kokemaan Realdream Interactive Studiosin strategiapainotteinen RPG Battle Royale. Nyt vain yksi voi selviytyä!

Ystävysty

Tutki ennennäkemättömän suurta, vuorovaikutteista maailmaa. Perusta uusien ystäväsi kanssa kilita ja ruleta.

Selviydy

Ryöstä mittaamattomia aarteita. Harjoita magiaa. Kasvata sankarisi seuraavalle tasolle.

Taistele

Kerää legendaarisia aseita. Osallistu eppisiin taisteluihin.

ON AIKA OTTAA PELI OMIIN KÄSIIN!

★★★★★

Punni-palkinnon 2019 kunniamaininta trilogian avausosa *Betalle!*

"Teoksen huikat pelikohtaukset vievät mennessään, vaikka pelimaailma olisi lukijalle täysin tuntematon. Tarina Minakosta on vetävä ja taitavasti kirjoitettu, teinityön tunteet sekä elämä tulevaisuuden Helsingissä tulevat iholle." – PUNNI-PALKINTORAATI

TEEN

T

Blood
Language
Violence

ESRB CONTENT RATING

Game Experience May Change During Online Play.

N84.2
ISBN 978-952-04-0488-8
WWW.TAMMI.FI

TEKNISET TIEDOT

Monipelikosmos

KONSOLI: Next Level

GENRE: YA, sci-fi, dystopia

ULTIMATE COLLECTION

RIS – REALDREAM INTERACTIVE STUDIOS